

เทศน์ในงานฉลองเจดีย์หลวงปู่คำตัน วัดदानศรีสำราญ หนองคาย

เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ฟังเสียงธรรมบ้าง

วัดหลวงพ่อดันเราก็อ่านมาเห็นบริเวณคราวนี้แหละ แต่ก่อนได้ยินแต่พระท่านมากรรมฐานที่นั่นท่านเล่าให้ฟัง ที่นี้เป็นป่าดงรกชัฏมากไม่มีบ้านผู้บ้านคน มีบ้านสามสี่หลัง พระท่านมาเที่ยวกรรมฐาน แต่ก่อนนี้เป็นดงหนาป่าทึบ หลวงตาจะเล่าเรื่องประวัติย่อของก่อนที่จะเป็นวัดนี้ขึ้นมาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบบ้าง

คือแต่ก่อนเหล่านี้เป็นดงหนาป่าทึบ ทั้งหมดแหละบริเวณนี้ พระท่านมาเที่ยวกรรมฐาน พวกเพื่อนเดียวกันท่านเล่าให้ฟัง มาเที่ยวกรรมฐานบริเวณนี้แหละ ดงนี้เป็นดงข้างดงสัตว์เต็มไปหมดเลย ท่านมาตั้งกลดลงที่นี่ เวลากลางคืนพระท่านนั่งกรรมฐาน พวกโขลงช้างก็มาเที่ยวเล่นน้ำเต็มไปหมด แถวนนี้มีแต่ข้างเต็มไปหมด ที่นี้พระท่านมาอยู่บริเวณนี้หินดานตรงไหนเราก็มไม่ทราบแหละ ท่านปลูกกระต๊อบไว้บนหินดาน แล้วพวกโขลงช้างมันก็มาเล่นน้ำ รบกว่น กลางคืนไม่ได้ภาวนา เพราะช้างโขลงใหญ่ไม่ใช่ธรรมดา ถ้าลงมันได้มาเล่นน้ำแล้ว ตั้งแต่หัวค่ำยันสว่างมันถึงหนี เลยเป็นการรบกว่นมาก

พระเลยปรึกษากันจะทำยังไง พระต้องการความสงบก็เลยปรึกษากัน ตกลงกันว่าเราควรจะไปหาที่ป่าแตกมา บอกญาติโยมให้เขาหาที่ป่าแตกมา แล้วพระองค์ไหนอยู่ที่ไหนก็ไปขอที่ป่าแตก ๆ มา ที่นี้ป่าแตกกับพระเลยอยู่ด้วยกันองค์ละที่ ๆ พอได้จังหวะแล้วข้างก็ลงมาเล่นน้ำบริเวณนี้แหละ พอมาเล่นน้ำเต็มที่แล้ว พระอยู่ที่ไหนจับที่ป่าขึ้นก็เคาะเป็ก ๆ ข้างก็ตื่นที่ป่าตรงโน้นวิ่งมาทางนี้ ทางนี้ก็เป็ก ๆ ขึ้น ข้างก็วิ่งมาทางนี้ ทางนี้ก็เป็ก ๆ ข้างก็วิ่งวนไปมา ข้างทั้งโขลงไม่ใช่ค่อย ๆ นะ ไม่ทราบจะวิ่งไปทางไหน วิ่งไปทางไหนมีแต่เสียงปัดดังทั่ววัดทั่ววา ข้างก็วิ่งไปมา พอดีไปชนเอากุฏิพระที่อยู่บนหินดาน ฟาดจนกุฏิพระหงายลง พระก็ร้องโก้ก ข้างก็ร้องโก้ก ต่างคนต่างแผ่น ป่านนี้วิ่งหยุดแล้วยังไม่ทราบข้างที่วิ่งก็ดี พระที่ตกกุฏิลุกขึ้นได้แล้วยังไม่ทราบ จากนั้นข้างก็เลยไม่มาอีกตั้งแต่วันนั้นมา พระเคาะที่ป่าตรงนี้จะให้พากันจำเอาไว้ นี่เราเล่าเรื่องนิทานย่อ

ต่อมาก็เลยมาตั้งสำนักนี้ขึ้นมาที่ตรงนี้แหละ พวกเพื่อนฝูงกรรมฐานท่านมาเที่ยวที่นั่นท่านไปเล่าให้ฟัง ต้นเหตุมีอันนี้ก่อนแล้วก็มาสร้างวัดขึ้นที่นี้อยู่ที่นี้ต่อไป หลังจากนั้นหลวงพ่อดันก็มา คือหลวงพ่อดันนี้เป็นลูกศิษย์ของหลวงตาเอง อยู่ห้วยทรายด้วยกัน อำเภอดำชะอี ท่านเป็นตาปะขาวมาภาวนาด้วย เห็นว่าภาวนาดี มาเล่าเรื่องภาวนาให้ฟังน่าฟังดี เราเลยจัดบริหารให้ไปบวชที่จังหวัดมุกดาหาร แต่ก่อนเป็นอำเภอ

เดินด้วยเท้าไปบวช เสร็จแล้วก็มาอยู่ห้วยทรายด้วยกัน หลังจากนั้นก็พลัดพรากจากกันไป พบกันเป็นบางครั้งบางคราว จนกระทั่งท่านมาอยู่ที่นี้จนท่านเสียไป การภาวนาของท่านดีมาตั้งแต่เป็นตาปะขาว เราถึงได้จัดบริหารบวชให้ จากนั้นการภาวนาก็ก้าวหน้าเรื่อย ๆ ไปจนควรแก่การก่อเจดีย์ให้

การก่อเจดีย์นั้นตามตำราท่านแสดงไว้ ผู้ที่ควรแก่การก่อเจดีย์ไว้กราบไหว้บูชา นั้นมี ๔ ประเภท ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเอาไว้ ประเภทที่หนึ่งคือพระพุทธเจ้า ประเภทที่สองพระปัจเจกพุทธเจ้า ที่สามคือพระอรหันต์ ที่สี่คือพระเจ้าจักรพรรดิ ทั้งสี่ประเภทนี้ควรแก่การกราบไหว้บูชาของพุทธบริษัททั้งหลายทั่ว ๆ ไป นอกจากนั้นท่านไม่ได้กล่าวถึง

เพราะฉะนั้นการก่อเจดีย์จึงควรมีกำหนดกฎเกณฑ์ ใครต้องการจะก่อที่ไหนก็ก่อ กบตายเป็นหนึ่งก็ก่อเจดีย์ให้ เขียดตายเป็นหนึ่งก็ก่อเจดีย์ให้ ไก่ตายเป็นหนึ่งก็ก่อเจดีย์ให้ หมูตายเป็นหนึ่งก็ก่อเจดีย์ให้ หมาขี้เรื้อนตายเป็นหนึ่งก็ก่อเจดีย์ให้ ไปที่ไหนมีแต่เจดีย์ กราบลงตรงนั้นถูกหมาขี้เรื้อน กราบตรงนั้นถูกเป็ด กราบตรงนั้นถูกเจดีย์ไก่ กราบลงไปตรงนั้นถูกคางคก กราบลงไปตรงนั้นถูกเขียดกับปาด เลยกราบมีแต่กราบกบ กราบเขียดกราบหมูกราบหมา กราบพระพุทธเจ้า กราบพระอรหันต์ กราบพระปัจเจกพุทธเจ้า กราบพระเจ้าจักรพรรดิ ไม่มี นี่เรียกว่าเสียหลักของชาวพุทธ เพราะฉะนั้นเราจึงได้เตือน การก่อเจดีย์ควรหรือไม่ควรประการใด ควรดูตามหลักใหญ่ที่ท่านแสดงไว้ในธรรม

ที่กล่าวทั้งนี้มีแสดงไว้ในตำรับตำราเรียบร้อยแล้ว บุคคลที่ควรก่อเจดีย์ท่านแสดงไว้อย่างนั้น เวลาเห็นพระเจดีย์ที่ตรงไหนก็พึงทราบทันทีตามหลักที่ท่านสอนไว้ และผู้ปฏิบัติก็ปฏิบัติตามนั้นแล้ว กราบลงเจดีย์ไหนไม่เป็นพระพุทธเจ้าก็เป็นพระอรหันต์ เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า หรือเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ก็เป็นขวัญตาขวัญใจ เป็นที่ลึกลงภายในจิตใจแล้วระลึกไว้ไม่ลืม พานุกุศลผู้กราบไหว้บูชาขึ้นไปสวรรค์นิพพานได้โดยไม่ต้องสงสัย

แต่การกราบขบกราบเขียด กราบขี้หมูราขี้หมาแห้ง กราบหมาขี้เรื้อนนั่น ดีไม่ดีมันลากพวกนี้ลงนรกหมด เพราะพวกนี้เชื่อ ตั้งแต่เป็นมนุษย์ก็กราบหมาไปแล้ว ตายลงไปแล้วมันจะไปกราบพวกสัตว์นรกด้วยกันได้สบาย ๆ พวกนี้ ท่านถึงเตือนเอาไว้ไม่ยากให้มันไปกราบพวกหมาขี้เรื้อน จะพาลงนรก แล้วไปกราบพวกเปรตพวกผีที่ทำ ความชั่วช้าลามกแก่ชาติบ้านเมือง ตายไปแล้ว เคารพบูชากันด้วยการเสกสรบ้นยอลม ๆ แล้ง ๆ ตายแล้วก่อเจดีย์ให้กัน เห็นว่าคนนี้เขามีเกียรติ คนนี้เขามียศถาบรรดาศักดิ์สูง คนนี้เขาเป็นคนมั่งมีศรีสุข ควรก่อเจดีย์ให้เขา แต่เขาทำความชั่วช้าลามกให้ตัวเอง

และชาติบ้านเมืองจนถึงชั้นล่มจมนั้นไม่ได้คำนึง เวลาตายลงไปแล้วตัวเขานั้นก็ไปลงนรก โอ้พวกนี้ก็ไปกราบสัตว์นรกด้วยกันก็ไปจมนรกด้วยกัน ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย พิจารณาให้ตื้นะ

เรื่องบาปเรื่องบุญไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นเรื่องขององค์ศาสดาทุก ๆ พระองค์ สอนมาแบบเดียวกันหมด ตายตัวไม่มีใครหลบเลี่ยงได้คือเรื่องศาสนาสอนตามหลักความจริง หลักความจริงคืออะไรฟังให้ดี บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปเรตผีสัตว์ต่าง ๆ ทั่วดินแดนโลกธาตุนี้มี เหล่านี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ไม่เคยสอนขัดแย้งกันแม้แต่พระองค์เดียวเลย คือสอนตามหลักความจริงที่ท่านทรงรู้ทรงเห็น ทุก ๆ พระองค์เห็นแบบเดียวกันหมด แล้วนำมาเป็นแบบฉบับอันดีงามแก่สัตว์โลก เพื่อให้ดำเนินตามธรรมที่ท่านแสดงไว้นั้น แล้วจะเป็นสิริมงคลแก่พวกชาวพุทธเราทั้งหลาย ขอให้พี่น้องจำเอาไว้ทุกคน นี่คือพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ท่านสอนแบบเดียวกันหมด ให้พากันจำเอาไว้

เรื่องกิเลสตัณหาหมั่นก็สอนแบบเดียวกันเหมือนกัน เพราะพวกกิเลสตัณหา นี้เรียกว่ามารของศาสนา มารของศาสนาต้องเป็นภัยต่อสัตว์โลกอยู่โดยตรง อันใดที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ว่าถูกต้องดีงาม ว่าจริงว่าถูกว่ามี มันจะหลบเลี่ยงทั้งหมด บอกว่าไม่มี ๆ แล้วก็ขนสัตว์โลกทั้งหลายที่เชื่อตามกลมายาของมันให้จมลงนรก แออัดแน่น เบียดเสียดกันเต็มไปหมด ไม่มีใครเกินกิเลสเรื่องหลอกลวงสัตว์โลก ของจริงมันไม่ยอมเอา ถ้าของปลอมคว่ำมับ ๆ ลิงร้อยตัวสู้คนคนเดียวไม่ได้ความรวดเร็วกับการคว่ำน้ำเหลว ๆ ให้พากันจำให้ดีทุกคน

วันนี้ได้มาราบเจดีย์ของหลวงพ่อดัน เป็นพระสำคัญองค์หนึ่ง ได้ติดสอยห้อยตามกันมาตลอดตั้งแต่เริ่มแรกเป็นลูกศิษย์มา พูดถึงเรื่องปฏิบัติทางด้านจิตใจ เล่าเรื่องราวภาวนาเป็นความจริงในหัวใจของทุกคนวัดกันทีเดียว ไม่ต้องมาเอาชื่อเอานามเอาเสียง เอายศถาบรรดาศักดิ์มาวัดกันละ ธรรมท่านวัดกันที่ใจ นักปฏิบัติมาเล่าภาวนาให้กันฟังเท่านั้นท่านจะรู้กันทันที ๆ นี่คือแบบฉบับปฏิบัติทางด้านจิตใจ เรียกว่า จิตตมคฺโค ทางเดินของจิต

มคฺโค แปลว่า ทางเดิน จิตต มคฺโค ทางเดินของจิตเข้าสู่วิถีธรรม ท่านเดินด้วยจิตตภาวนา เมื่อก้าวเดินไปตามทางของจิตแล้ว สิ่งที่จิตจะรู้จะเห็นนั้นก็เหมือนกับเราเดินไปด้วยเท้า เรามาจากบ้านจากเรือนของเรา มาใกล้มาไกลขนาดไหน สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่สองฟากทางนั้นปิดตาเราไม่ได้ ปิดหูเราไม่ได้ เราจะต้องได้เห็นได้ยินตลอดสายทางจนกระทั่งมาถึงที่นี่ นี่จะเรียกว่าสายทางการเดินด้วยเท้า เรามาด้วยเท้ามาด้วยรถด้วยราสองฟากทางที่ผ่านสายตาของเราเราจะเห็นหมด

ที่นี้ จิตต มคฺโค วิธีทางเดินของจิต จิตเดินไปตามทางเดินของจิตโดยธรรม คือ ปฏิปทาที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้เรียบร้อยแล้ว คำว่าบาปเราก็จะเห็นประจักษ์ที่หัวใจของเรา ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า เพราะทรงสอนให้รู้ไม่ใช่สอนให้ไปทูลถามพระพุทธเจ้า ท่านสอนให้ปฏิบัติ ให้เดินตามทางสายนี้แล้ว เราจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ในสองฟากทางเป็นลำดับ ๆ ไป ซึ่งเป็นทางเดินของจิต เหมือนเราเดินด้วยเท้าของเรานี้ มาจากบ้านใครมาที่ไหนเห็นมาหมด ใครพูดเรื่องอะไรรู้เรื่องราวเป็นลำดับลำดับ

อันนี้ทางเดินของจิตไปตามสายธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้นั้นแล้ว เมื่อเดินไปตามสายจิตแล้ว สิ่งใดที่ควรรู้ เช่น บุญ บุญมีพระพุทธเจ้าเห็นแล้วจึงมาสอนพวกเรา และสอนให้พวกเราปฏิบัติเพื่อเห็นบุญเห็นบาป เห็นนรกสวรรค์ภายในใจซึ่งเป็นวิธีทางเดินของจิตนี้แล เราจะเห็น เรียกว่าโกหกกันไม่ได้ เหมือนเราเดินมาตามสายทางเท้าของเรา เรามาตามสายทางเห็นอะไร รู้อะไร ได้ยินอะไร ไม่มีใครจะโกหกกันได้

อันนี้ก็เหมือนกันวิธีทางเดินของจิต เมื่อปฏิบัติถึงขั้นจะควรรู้บุญ รู้ ไม่สงสัยในหัวใจตัวเอง ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า บาปมี รู้ที่หัวใจตัวเอง ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า นรกมี นรกมีที่หลุมจะรู้ภายในใจตัวเองไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า เพราะสิ่งเหล่านี้อยู่สองฟากทางของจิตที่ก้าวเดินไปตามสายธรรม สายธรรมเป็นทางเดินไป วิธีจิตก้าวเดินไปตามสายธรรม สิ่งเหล่านี้เทียบกับสิ่งที่อยู่สองฟากทาง จะเห็นหมด ๆ ตั้งแต่บาปขึ้นไป บุญขึ้นไป นรกมีที่หลุม ๆ สวรรค์ชั้นพรหมจนกระทั่งนิพพาน ก้าวเดินไปตามนี้จะเห็นเป็นลำดับลำดับไป ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้พวกเราทั้งหลายได้รู้ได้เห็น จากการปฏิบัติของพวกเราเอง

ถ้าเพียงเรียนเฉย ๆ จำเฉย ๆ เรียนเท่าไรก็มีแต่ชื่อแต่นาม ว่าบาปได้ยินแต่ชื่อบาปไม่เห็นตัวบาป บุญเรียนแต่ชื่อบุญไม่เห็นตัวบุญก็หาความเชื่อถือไม่ได้คนเรา ไม่เป็นความแน่นอนใจ ว่านรก ว่าสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ก็ได้ยินตั้งแต่ชื่อของบาป บุญ นรกสวรรค์ นิพพานเท่านั้น ก็ไม่เป็นที่แน่ใจได้ ต่อเมื่อเราปฏิบัติเราได้รู้ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้เพื่อให้รู้ให้เห็นจากการปฏิบัติของตนแล้ว เราจะไม่สงสัย ๆ เหมือนพระพุทธเจ้าทั้งหลายที่ทรงรู้ทรงเห็นสิ่งต่าง ๆ ทัวแดนโลกธาตุแล้วมาสอนพวกเรา จึงไม่ผิดพลาดไปไหนเลย ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ นี่เรียกว่าวิธีทางเดินของจิต เรียกว่า จิตต มคฺโค ทางเดินของจิตเดินไปอย่างนี้

บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก จนกระทั่งถึงนิพพาน เปเรตตีประเภทต่าง ๆ อยู่รอบหัวใจ คือใจเป็นผู้ก้าวเดิน ทางคือปฏิบัติ ก้าวเดินไปตามสายทางของธรรมนี้แล้ว สิ่งที่อยู่เกี่ยวโยงกันกับสายทางที่เดินไป ปิดไม่อยู่ ต้องรู้ต้องเห็น ๆ ตลอดไป ไม่มีคำว่าครีวาล้าสมัย เหมือนเราเดินด้วยเท้า ไปที่ไหนเราครีวใหม่ล้าสมัยไหม ว่าเราไม่เห็น

นอกจากคนตาบอดเท่านั้นไปที่ไหนก็ไม่เห็น อยู่กับบ้านก็ไม่เห็น นอนอยู่ก็ไม่เห็น ทำ
ยังงี้ก็ไม่เห็นคนตาบอด ถ้าคนตาดีแล้วอยู่ยังงี้เห็นอย่างนั้น นี่การปฏิบัติธรรมก็
เหมือนกัน ถ้าลงปฏิบัติเพื่อความรู้ความเห็นตามที่พระองค์ทรงสอนไว้แล้ว จะต้องรู้
ต้องเห็นเป็นลำดับลำดับไปอย่างนี้ จึงเรียกว่าธรรมและสิ่งเหล่านี้ไม่มีคำว่าครีวาล้ำสมัย

สิ่งเหล่านี้มีมาตั้งแต่เกิดกับไปไหนกาลใดอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่าสัตว์โลกทั้งหลาย
หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงกันในการตกนรกก็ดี ไปสวรรค์พรหมโลกก็ดี เป็นเปรตเป็นผี
ประเภทต่าง ๆ ก็ดี หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงกันไปมา คนนั้นเข้าคนนี้ออก เหมือนเขาคิด
คุกติดตะราง คนที่ไปสวรรค์คนนั้นขึ้นคนนี้ลงเหมือนกัน คนที่ไปนรกก็เหมือนกัน คน
นั้นเข้าคนนี้ออกเหมือนคนติดคุกติดตะราง มีอยู่อย่างนั้นตลอดมา ทีนี้เราไปเห็นอย่าง
นั้นแล้วจะสงสัยได้ยังงี้ ก็เราเห็นเอง เหมือนพระพุทธเจ้าทรงรู้เองเห็นเองแล้วนำมาสั่ง
สอนสัตว์โลกให้ปฏิบัติ เพื่อรู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ดังที่กล่าวมานี้ด้วยธรรมที่สอนไว้เรียบร้อย
แล้วนั้น เมื่อปฏิบัติไปแล้วสิ่งเหล่านี้ก็ผ่านสายตาของจิต ทำไมจะไม่รู้ไม่เห็น ต้องรู้ต้อง
เห็นเป็นลำดับลำดับไป

จึงเรียกว่าธรรมนี้ไม่มีคำว่าครีวาล้ำสมัย เหมือนเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ครีวาล้ำ
สมัย เขามีมาตั้งแต่เกิดกับตั้งกัลป์ ผู้ที่ไปรู้ไปเห็นทำไมจะครีวาล้ำสมัยไปเสีย บาปมี
บุญมี นรกสวรรค์มี มีมาตั้งแต่ตั้งกัลป์ ทำไมจะให้กิเลสมาหลอกพวกเราว่าบาปครีวาล้ำ
สมัย บุญครีวาล้ำสมัย นรก สวรรค์ นิพพาน ครีวาล้ำสมัย มรรคผลนิพพานไม่มี ปฏิบัติยังงี้
ก็ไม่รู้ไม่เห็น ครีวาล้ำสมัย ทำไมจะให้กิเลสมาหลอกอย่างนี้ มนุษย์เราเป็นชาวพุทธลูก
ศิษย์ตถาคตผู้เฉลียวฉลาดแหลมคม ใครเกินศาสดาองค์เอก แต่ลูกศิษย์ตถาคตทำไม
จึงโง่เอาซะมัด ให้พิจารณาซึ่งดูน้ำใจตัวเองนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ทันทสมัยทั้งนั้น ทันทกับกิเลสทุกอย่าง ปราบกิเลส
ออกจากหัวใจ ไม่มีกิเลสตัวใดตกค้างอยู่ในพระทัยของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ
ที่มาสอนโลกนี้เลย เวลามาสอนเราก็ก่อนตามหลักความจริง ไม่ครีวาล้ำสมัย สอนตาม
สิ่งที่มีที่เป็น ทำไมเราจึงให้กิเลสหลอกลงได้ว่า บาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่
มี เวลานี้ใครปฏิบัติยังงี้ก็ไม่ได้แหวะมรรคผลนิพพาน ปฏิบัติจนตายก็ไม่ได้แหวะ
มรรคผลนิพพาน ก็หวั่นทั้งโคตรทั้งแซ่กิเลสมันเคยปฏิบัติหามรรคผลนิพพานที่ไหน
มันเคยปฏิบัติตั้งแต่มันกดคอสัตว์โลกให้จมลงในนรก ๆ เท่านั้น เป็นหน้าที่ของกิเลส
หน้าที่ของกิเลสที่จะฉุดลากสัตว์โลกทั้งหลายให้ออกจากกองทุกข์ไม่มี มีแต่ลากสัตว์โลก
ทั้งหลายให้ลงในกองทุกข์ ๆ เท่านั้น ให้พากันจำให้ดินะพื้น้องทั้งหลาย

เราเป็นชาวพุทธ อย่าให้กิเลสมากล่อมเสียจนตาย ตายทั้งเป็นตายไม่เกิด
ประโยชน์อะไร เกิดมาชาติหนึ่ง ๆ หากคุณงามความดีติดเนื้อติดตัวไม่มี ครั้นตายลงไป

แล้ว เวลาเรายังไม่ตายก็สร้างแต่บาปแต่กรรม ด้วยความลบล้างบาปบุญนรกสวรรค์ว่า ไม่มี ๆ นั้นแหละ เวลาสร้างบาปบุญเหล่านี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำลบล้างนะ ขึ้นอยู่กับความจริง ใครทำดีได้ดี ใครทำชั่วได้ชั่ว เป็นอย่างนี้ตลอดมาแต่กาลไหน ๆ และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป ไม่มีคำว่าครีวาล้ำสมัย ทำให้กิเลสมาหลอกลวงได้ถ้าไม่โง่เสียจนเกินไป มนุษย์เรานะ ให้พากันพิจารณาทุกคน

อะไรจะเอากยิ่งกว่าศาสนาพระพุทธเจ้าเรา ศาสนาพระพุทธเจ้าเราเป็นศาสนาองค์เอก ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาด้วยความแจ่มแจ้งทุกอย่าง กิเลสไม่มีในพระทัย กิเลสไม่มีในใจเลย เป็นผู้บริสุทธิ์พุทธโธล้วน ๆ เป็นศาสนาเอกของโลก ไม่ได้เหมือนศาสนาใด ๆ ที่เป็นคลั่งกิเลส เจ้าของศาสนาเป็นคลั่งกิเลสทั้งนั้น ๆ การเทศนาว่าการ การแนะนำสั่งสอนบริษัทบริวาร จึงสอนด้วยความมิดความบอด ลูบ ๆ คลำ ๆ กำดำกำขาว ไม่ได้แน่นอนเหมือนศาสนาองค์เอกที่กิเลสสิ้นซากไปจากใจแล้วนะ นี่ละศาสนามันต่างกัน

คำว่าศาสนา แปลว่าคำสอน ใครนำมาสอน ใครเป็นเจ้าของศาสนา เขาก็เรียกว่าผู้นั้นเป็นเจ้าของศาสนา เช่น ศาสนา ก. ศาสนา ข. ศาสนา ค. ในโลกนี้มีมากมายเรื่องศาสนาไม่กำหนดกฎเกณฑ์ แต่รวมแล้วเจ้าของศาสนาเหล่านั้นมีกิเลสเต็มหัวใจด้วยกันหมด ไม่มีใครจะรับรองใครได้ว่าบริสุทธิ์พุทธโธ สอนโลกเพื่อความรู้จริงเห็นจริงตามคำสอนนั้นไม่มี แต่พระพุทธเจ้านี้สอนคำไหนเป็นคำนั้นเลย ท่านจึงให้นามว่า เอกนามก็ แปลว่า หนึ่งไม่มีสอง

เอกนามก็ แปลว่า หนึ่งไม่มีสอง หนึ่งไม่มีสองคืออะไร ๑) พระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าว่าเป็นอย่างไรแล้ว จะไม่เป็นอย่างอื่นเด็ดขาด เป็นตามที่ทรงทราบแล้วเรียบร้อยนั้นแล เรียกว่า เอกนามก็ ๒) คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่รับสั่งหรือสั่งสอนมาบทใดบาทใดในธรรมชั้นใดภูมิใด เป็นความตายตัว ถูกต้องตายตัว แม่นยำทุกบททุกบาทแห่งธรรมที่สอนนั้น เรียกว่า เอกนามก็ ไม่มีสอง ไม่มีอะไรมาแทรกแซงว่าเป็นของปลอมไปได้เลย เป็นของจริงล้วน ๆ จึงเรียกว่า เอกนามก็

หนึ่งไม่มีสอง คือพระญาณหยั่งทราบทุกอย่าง ลงได้หยั่งทราบอันใด ได้ทรงทำนายนสิ่งใดแล้วสิ่งนั้นจะไม่เคลื่อนจากหลักความจริงที่ทำนายนั้นเลย เรียกว่า เอกนามก็ อันที่สอง การแนะนำสั่งสอนที่เรียกว่า สวากขาตธรรม ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ตรัสไว้ดีแล้วนั้น คือไม่มีอะไรจะไปแทรกไปแซงไปลบไปล้างได้เลย เพราะจริงล้วน ๆ แล้ว นี่ก็เป็น เอกนามก็

นี่ละพระพุทธเจ้าพระองค์ใดท่านมาสอน ท่านสอนแบบเดียวกันตามสิ่งที่มี ไม่ครีไม่ล้าสมัย บาปไม่ครีไม่ล้าสมัย บุญไม่เคยครีล้าสมัย นรกไม่เคยครีล้าสมัย สัตว์โลกเต็มอยู่ในนรกมาก็กับปีกัลป์ ครีที่ไหนล้าสมัยที่ไหน สัตว์นรกเป็นภัยตลอดเวลามาก็กับ

ก็กลับแล้ว สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ก็เป็นคุณมหาคุณมาตลอดเวลาแล้ว อันไหนที่
 ครีที่ล้าสมัยไม่มี บรรดาธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้ว ไม่มีที่ว่าครีที่ล้าสมัย ที่
 ว่าครีที่ล้าสมัยก็คือกิเลสซึ่งเป็นข้าศึกต่อธรรม มันตามลบล้าง ๆ ธรรม ให้ของจริง
 กลายเป็นของปลอมไปหมดนั่นแหละ ของจริงมันไม่ยอมรับ ถ้าของปลอมละเอาวันยัง
 ค่ำ ๆ หลอกสัตว์โลก สัตว์โลกไม่ชอบของจริงน่ะ ถ้าเป็นของปลอมกิเลสหลอกตรง
 ไหน ๆ จมไปเลย ๆ เป็นบ้าไปกับมัน พวกเราที่พวกบ้าตามกิเลสนะ

ความโลภนั้นวันมากขึ้นทุกวันนะเวลานี้ คำว่าความโลภคืออะไร ความ
 ทะเยอทะยานอยากดีดีดินหาไม่มีเวล่ำเวลา หากหาด้วยอำนาจของกิเลสพาหา อยากไม่
 หยุดไม่ถอย พาดิถีพาดิน ความดีดีดินมากน้อยความทุกข์มีมากขนาดไหนไม่ได้คำนึง
 คนดีดีดินต้องเป็นความทุกข์ เพราะความอยากความทะเยอทะยานจุตลากไปให้ติด
 ให้ดิน ให้เกิดความทุกข์ความทรมาน ทุกสิ่งทุกอย่างวิ่งเต้นชวนขวายมาตามความอยาก
 ความอยากก็จุตลากไปเรื่อย ๆ เอาความหวังจุตลากไปเรื่อย หวังอย่างนั้นหวังอย่างนี้ หวัง
 จะร่ำจะรวยจะสวยจะงาม จะมีเงินมีทองข้าวของเป็นเศรษฐีแข่งบ้านแข่งเมืองเขา ยศถา
 บรรดาศักดิ์ก็ให้จรดฟ้า ๆ แข่งบ้านแข่งเมืองเขา ครั้นผลที่สุดที่ได้มามีแต่ความผิดหวัง
 เป็นยังงิเลสหลอกคน

ใครเป็นเศรษฐีตามความโลภที่เต็มอยู่ในเมืองไทยเรานี้แหละ ไม่ต้องพูดมาก
 ะไรน่ะ เอาในเมืองไทยของเรา มีแต่คนอยากลั่นฝิ่งนั่นแหละ ความอยากนี่ลั่นฝิ่ง
 ๆ มหาสมุทรทะเลหลวงยังมีฝิ่ง ความอยากความทะเยอทะยานของสัตว์โลกที่ท่วมท้น
 ภายในหัวใจนี้ไม่มีขอบมีเขตเลย แล้วใครที่ดิ้นเป็นบ้ากับความอยากความ
 ทะเยอทะยานสร้างขึ้นมาก ได้เป็นเศรษฐีครองมหาสมบัติและครองบรมสุขภายใน
 ท่ามกลางแห่งโลกที่เขาไม่ทะเยอทะยาน ที่ว่าเขาเป็นทุกข์นั้น มีรายไหนเอาความโลภที่
 ได้มาด้วยความทะเยอทะยานมาแข่งเขา มีรายไหน เห็นแต่จมไปทั้งนั้น ๆ แล

ปลูกบ้านปลูกเรือนตึกรามบ้านช่อง ก็ห้องก็หับก็หลัง มีแต่หวังความร่ำรวย ๆ
 นั้นแหละ สร้างไม่มีเงิน เอ้า สร้างลงไป เงินในกระเป๋าหมดไป ไปกู้ไปยืมธนาคารมา
 ร้าง จนกระทั่งธนาคารจะล้มจม พอได้ตีกลับมาแล้วจะขายตึกหลังนี้ ขายเท่านั้นราคาเท่า
 นั้น ๆ เราจะเป็นเศรษฐี โรงแรมเหล่านี้เราจะให้เช่าห้องละเท่านั้น ๆ เดือนหนึ่งได้เงิน
 เท่านั้น ๆ นี่กิเลสवादภาพหลอกคนให้จม ครั้นเวลาสร้างตึกไว้แล้วไม่มีใครซื้อ เงินนั้น
 จมไปแล้ว ๆ เจ้าของก็จมไปแล้ว แล้วห้องถงห้องแถวที่ไร่นาที่ไปกว้านซื้อมาจากที่
 ต่าง ๆ เพื่อครองความเป็นเศรษฐี ครองบรมสุขแต่ผู้เดียว ก็จมไปหมด ๆ แล้วใคร
 เป็นเศรษฐีเอามาแข่งบ้านแข่งเมืองเขาด้วยอำนาจแห่งความโลภมีไหม ไม่มี

พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า ความโลภนี้เป็นภัยต่อสัตว์ ความไม่โลภต่างหากเป็นคุณต่อสัตว์ แต่คนเราธรรมดามีชีวิตจิตใจนี้แม้แต่สัตว์เขาก็อยาก ความอยากเหล่านี้ถือเป็นธรรมดา ความอยากในคนเราธรรมดาก็อยากไม่เป็นน้ำล้นฝั งอยากธรรมดา อยากอยู่อยากกินอยากหลับอยากนอน อยากได้สิ่งของเงินทองมาเป็นเครื่องเยียวรักษากายเป็นความรุ่มเย็นเป็นสุข ให้มีความสงบกายสงบใจนี้ พระพุทธเจ้าไม่ทรงตำหนิ ยังสอนให้มีความขยันหมั่นเพียรหาด้วยการงานที่ชอบของตนอีกด้วย แล้วสมบัติเหล่านี้ที่ได้มาจะเป็นความผาสุกร่มเย็น ความอยากประเภทนี้เป็นความอยากเป็นธรรม ถ้าไม่เลยขอบเขตนี้แล้วโลกเราจะไม่เป็นทุกข์ หมุนตัว ๆ

อย่างที่เป็นอยู่เวลานี้มีแต่กิเลสลาไปให้หมุนตัวไปเลย มีอะไรไม่พอ ๆ ดิ้นดิ้นต่างคนต่างดิ้นต่างดิ้น จะหาเงินหาทองเป็นชิ้นเป็นอันเป็นเนื้อเป็นหนังมาอดกันไม่เห็นมี เงินในกระเป๋าในบ้านในเรือนมีหน้าซำไม่มี มีแต่ไปอยู่ในตึกในรามบ้านช่องที่ไรที่นาที่สวนไปหมดเลย เงินไปอยู่ทางโน้นหมด เงินในกระเป๋าก็ไม่มี สุดท้ายไปคั่นในธนาคารก็ไม่มีเงิน ถ้าเขาจะไปเก็บค่าดอกของเขา หรือเขาจะไปบริภักดิ์เพราะเราไปติดหนี้ธนาคาร ครั้นไปบริภักดิ์ได้แต่ตึกรามบ้านช่อง ได้ที่สวนที่นา เงินไม่ได้ ธนาคารก็เลยจะล่มจะจมไปเพราะความโลภมากของมนุษย์ของเราเนี่ย ยังไม่เห็นโทษของมันอยู่หรือความโลภมาก นี่ละตัวภัยคือความโลภมาก อย่าพากันโลภมากจนเกินเหตุเกินผล

คนที่จม ๆ มีแต่คนโลภมากทั้งนั้นนะ คนโลภมากที่เป็นเศรษฐีมีที่ไหนเอามาอดบั้งชี อดศาสนาพระพุทธเจ้าว่าพระพุทธเจ้าสอนไว้ไม่จริง พระพุทธเจ้าสอนว่าความโลภเป็นภัย คือความโลภนั้นนอกขอบเขตของธรรมไปแล้ว เรียกว่าความโลภ เป็นภัยทั้งนั้น ความอยากได้ธรรมดาของเรานี้ในวงชาวพุทธหรือในสัตว์ทั่วไป ท่านไม่เรียกว่าเป็นภัย แต่ความอยากที่เลยขอบเขตเหตุผล เป็นการรบกวนทำลายตัวเองและส่วนรวมไปนี้ ท่านเรียกว่าความโลภเป็นภัย

ความโลภอันนี้เวลานี้มันกำลังสร้าง มันดิ้นลาดไปหมด ไปที่ไหนมีแต่ก่อแต่สร้างยุ่งเหยิงวุ่นวาย วึ่งเต็นชวนขายหาอยากเป็นเศรษฐี คนนี้อยากเป็นเศรษฐี คนนั้นอยากเป็นเศรษฐี เด็กอยู่ในท้องก็อยากเป็นเศรษฐีกับพ่อกับแม่ ใครอยู่ที่ไหนอยากเป็นแต่เศรษฐี ต่างคนต่างดิ้นต่างดิ้น พากันจมหมดทั้งพ่อทั้งแม่ทั้งลูกทั้งสกุลทั้งโคตรทั้งแซ่ไม่มีเหลือ เพราะความโลภมันเอาคนลงทะเลหลวงยังไม่พากันทราบอยู่หรือ ยังจะหวังเป็นเศรษฐีด้วยความโลภอยู่หรือ ถ้าไม่ยอมจมยิ่งกว่านี้อ่าพากันอยากเป็นเกินไปนะ

ฟังเสียงธรรมบ้างซิ ธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนใครให้ลุ่มจมที่ไหนมีไหม ไม่มีแต่เรื่องกิเลสสอนให้ลุ่มจมตลอดเวลา มันเอาเยลื้อบนน้ำตาลใส่ไว้หมด ให้พี่น้องทั้ง

หลายทราบ ว่ายาเคลือบน้ำตาลไม่มีอะไรเกินกิเลส ทุกอย่างมันจะเอาเคลือบน้ำตาลไว้ตลอด ๆ เลย ความโลภเคลือบน้ำตาลไว้ใหญ่ อยากเป็นใหญ่เป็นโต อยากได้นั้นได้นี้ เคลือบน้ำตาลให้หนักเข้า เจ้าของเป็นบ้าไปตามละชิ เมื่อไม่สมหวังความโกรธก็ขึ้นมา ทำลายฆ่าฟันรันแทงจับหายวายปวงไป เพราะความโกรธที่ไม่สมใจ

เรื่องราคะตัณหาที่ตัวใหญ่ตัวหนึ่งมากที่สุดทีเดียว เรื่องราคะตัณหาจะเป็นน้ำล้นฝั่งเวลานี้ มันจะเอามนุษย์ให้เป็นหมาไปหมดพากันรู้ไหม เวลานี้มนุษย์เรานี้จะเป็นหมา เพราะอำนาจแห่งราคะตัณหา มันจะไปหาเอาทางหมาตามบ้านตามเรือนนั้นละ ไปตัดหางหมาตัวนั้นมาใส่กันคนนี่ ๆ ที่นี้คนมากกว่าหมา หมา มีน้อยตัว หมาจะต้องเผ่นลงทะเลเพราะสู้คนไปตัดหางมันมาใส่กันคนไม่ได้ เพราะคนอยากเป็นหมาแต่ไม่มีหาง ต้องไปเอาหางจากหมามา หมา มีน้อยนี่นะมันกลัวชิ ใครไปเห็นหน้าหมาไม่ได้ ตัดหาง ๆ หมาก็เป็นสัตว์ที่รู้ตัวเหมือนกัน มันก็ต้องวิ่งเผ่นลงทะเลหลวง ลงทะเลหลวงก็เป็นหมาหางด้วนเสียด้วยนะ หางไม่มีติดตัวถูกมนุษย์เอาไปหมด ไปตัดหาง ๆ เพราะอยากเป็นหมาเหมือนกัน คือมันไม่มีหาง ต้องไปเอาหางหมามาใส่

นี่เห็นไหมความทะเยอทะยานเรื่องราคะตัณหา มันมีฝั่งมีแดนที่ไหน ไม่มีศีลธรรมบิบบังคับไว้มนุษย์เป็นมนุษย์ไม่ได้ละ กิริยาทำทางต่าง ๆ นี่ไม่น่าดูเลยถ้าลงเอาหมาเข้าไปใส่แล้ว ราคะตัณหา มันไม่มีสูงมีต่ำมันกลืนได้ตลอด ไม่มีฝั่งมีฝามีเขตมีแดน ไม่มีสูงมีต่ำ คือราคะตัณหา มันทำได้ทั้งนั้น ต้องมีศีลธรรมบิบบังคับไว้จึงพอรู้ได้ว่า นี่คือพ่อ นี่คือแม่ นี่คือลูก นี่คือหลาน นี่คือพี่ นี่คือน้อง นั่นคือผู้สูง นี่คือผู้ต่ำ จึงเป็นวรรคเป็นตอน มีการเคารพบูชากันตามชั้นตามภูมิของคนที่มีธรรม รู้จักสูงจักต่ำ

มนุษย์เราพอรู้จักสูงจักต่ำอยู่เวลานี้ เพราะมีธรรมเป็นเครื่องบังคับรักษาไว้ ถ้าลงปล่อยให้กิเลสราคะตัณหาเข้าไปเหยียบย่ำทำลายแล้วทำกันได้หมด พ่อแม่กับลูกก็เสพกันได้ ลูกกับพ่อกับแม่เสพกันได้ พี่กับน้องเสพกันได้ เสพกันได้หมด กลืนไม่เลือก คือราคะตัณหา ให้พากันจำเอาละ ถ้าไม่มีธรรมเข้าไปบิบบังคับแล้วทำได้หมดนั่นแหละ ธรรมจึงไปแยกออกบิบบังคับ นั้นชั้นนั้น ๆ ให้เป็นความสวยงาม อยู่กันได้เป็นความสงบร่มเย็น

การแต่งเนื้อแต่งตัวก็พอดู ไม่หรูหราฟู่ฟ่า ไม่วับ ๆ แวม ๆ เปิดที่เปิดกันเปิด ทำเปิดโดยมาอดกันยิ่งกว่าหมา นี่เวลานี้ราคะตัณหา มันกำลังเปิดกัน ราคะตัณหา มันเปิดที่เปิดทำให้เห็นกัน มองเห็นกันอะไรไม่เลิกละยิ่งกว่าเปิดทำเปิดที่มาอดกัน นุ่งไปก็นุ่งข้างหนึ่งไม่ก็นุ่งข้างหนึ่ง หนีบข้างหนึ่งตัดข้างหนึ่งผ่าข้างหนึ่ง อันนี้ก็มิที่เขาก่อนในหนังสือพิมพ์ เราเห็นด้วยตาของเราเอง เขามีการดูเอาไว้ การดูนั้นมิผู้หญิงคนหนึ่ง

นุ่งไป นุ่งข้างนี้ถูกหนีบถูกผ่าเอาไว้ ข้างหนึ่งมองจะเห็นห้อยอยู่แล้ว ข้างหนึ่งยังไม่หนีบข้างหนึ่งยังไม่ผ่า

หมาไอ้ตูบมันไปมันก็ไปคาบข้างที่ยังไม่ผ่า ยังไม่หนีบออกละซิ คือข้างหนึ่งมันหนีบออกให้เห็นข้าง จนจะเห็นทิวาขึ้นเถอะนะ แต่ข้างนี้มันไม่หนีบไม่ผ่าออก ไอ้ตูบมันไปมันก็ไปคาบข้างนี้ละ ไปคาบตั้งอยู่ที่นี่ ผู้หญิงคนนั้นก็มาตบหัวไอ้ตูบ มาคาบทำไมว่า จันนะในการ์ตูน มาคาบทำไม หมามันก็ตอบว่า ตรงนี้ยังไม่ผ่า ตรงนี้ยังไม่หนีบ มันว่าจัน ถ้าหนีบเสียหมดแล้วเปิดหมด ให้ปล่อยหมีเต็มตัวนั้นจะเหมาะดี นั้นหมามาสอนคนคนโง่ขนาดไหนจึงต้องให้หมามาสอน เขาเขียนไว้ในการ์ตูน การ์ตูนเขียนไว้เป็นคดีสำหรับคนจะเป็นคดีเพื่อใคร

พวกเราเวลานี้ปฏิบัติตัวอย่างไร มันกำลังเลยเถิดนะเวลานี้ ขนบธรรมเนียมอันดีงามของชาติไทยเรามีความสวยงาม การแต่งเนื้อแต่งตัวทุกอย่างเรียบร้อยสวยงาม มองดูแล้วงามตาใจเป็นที่น่าเคารพนับถือ เป็นที่น่ากราบไหว้บูชา ถ้าเป็นเด็กก็น่ารัก ผู้ใหญ่ก็น่าเคารพนับถือ นี่เป็นขนบประเพณีอันดีงามของพี่น้องชาวไทยเราที่ปฏิบัติมา กับความเป็นลูกศิษย์ตถาคตเป็นพุทธบริษัท การแต่งเนื้อแต่งตัวสวยงามทางหูทางตา ชื่นใจโดยทางธรรม ไม่ได้เดือดร้อนวุ่นวายเหมือนกับแต่งตัวแบบหมานะแต่งตัวแบบหมานี้เอาที่เอากันมาอวดกัน

มันวิเศษวิโสอะไรหึกัน หมามันก็ มี สัตว์ตัวใดมันก็มีหมีทำเหมือนกัน แล้วเอามาอวดกันหาอะไร อันนี้ถ้ามันวิเศษ ใครก็มีหมีหมีโค้ยทุกคนก็วิเศษด้วยกันหมดแล้ว มาอวดกันหาอะไร ของเท่ากันมาอวดกันเกิดประโยชน์อะไร เอาศีลเอาธรรมเอาความดีงามมาอวดกันซิ จิตใจจะได้สงบร่มเย็น เห็นกันมีบุญมีบาป มีคุณธรรมประจำใจ มีสูงมีต่ำ เป็นที่กราบไหว้บูชากัน เป็นขวัญตาขวัญใจต่อกันของคนมีธรรมด้วยกัน นี่จะให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณาให้ดีนะ

เวลานี้เราจะค้นหา กำลังกำลังกำเร็บเลิบसानทั่วประเทศไทยของเรา ลัทธิตามจากเมืองนอกเมืองผี เมืองเขาไม่มีศาสนานั่นแหละ ที่เขาแต่งว็บ ๆ แวม ๆ นี่มาจากเมืองนอกทั้งนั้นไม่ใช่มาจากเมืองไหน เมืองไทยซึ่งเป็นเมืองพุทธอยู่แล้ว ถือขนบธรรมเนียมอันดีงามมาตั้งแต่เดิม ล้มเหลวไปหมด หมาสองตัวเมืองฝรั่งผ่านเข้ามาในเมืองไทยเรา หมาสองตัวคือยังงี้ ตัวหนึ่งตัวเมียมันไม่นุ่งขึ้นนุ่งผ้า ตัวหนึ่งตัวผู้ไม่นุ่งขึ้นนุ่งผ้า ทั้งสองนั้นตัวเมื่อก็อ่ปล่อยหมีมา ตัวผู้ก็ปล่อยหมีปล่อยโค้ยมา ภาษาภาคอีสานเรียกว่าโค้ย ภาษาทางทั่ว ๆ ไปเรียกว่าควย มันผ่านเข้ามาเฉพาะอย่างยิ่งมาภาคอีสานภาคหลวงตาบวชอยู่นี่ละ

พอผ่านมานี้ โอ้ย ภาคอีสานปล่อยหมีปล่อยโค้ยปล่อยเสื้อผ้าไปหมด ไม่มีใครนุ่งขึ้นนุ่งผ้า ปล่อยหมีปล่อยหมีวิ่งตามหมาสองตัวไปหมด กำลังเมืองไทยเราจะเป็นหมาไป

หมดแล้วนะ แล้วหลวงตาบัวก็วิตกวิจารณ์แล้วว่าวัดเรานี่จะเป็นยังไง มันจะมีที่อยู่หรือไม่นะ เดี่ยวพวกนี้ผ่านเข้ามาวัดเรา พวกพระวัดป่าบ้านตาดก็จะปล่อยทำกันหมด หมาเราอยู่นั้น ๑๓ ตัวมันก็ปล่อยอยู่แล้ว ไม่ทราบจะให้มันทำยังไง มันก็จนตรอกซิ ดีไม่ดีมันจะเผ่นข้ามกำแพงไปก็ได้ นี่ละพากันฟังให้ต๊ะนะ

ราคะตัณhamันรุนแรงมาก ราคะตัณหาออกจากจิตใจอันต่ำช้าเลวทราม เอาวิชาหมามาใช้ เรียนวิชาหมา หมามันสูงอะไรพิจารณาซิ วิชาหมามันก็ปล่อยทีปล่อยไค้ย แล้ววิชาคนปิดหีปิดไค้ยใช้ไหม เวลานี้วิชาคนเรานี้กำลังจะวิ่งไปหาวิชาหมา เอาหมาเป็นศาสตราจารย์นะ ไปไหนให้กราบหมานะ ถ้าสู้หมาไม่ได้ให้ไปกราบหมา หมาเขาไม่นั่งขึ้นนั่งผ้าตามประสาประสา ตามโคตรตามแซ่ของเขา แต่เราเป็นโคตรแซ่ที่ดีของมนุษย์ที่มีศีลธรรมภายในใจ สวยงามมาก มีคุณค่ามาก ยังเห็นว่าหมาดีกว่ามนุษย์เราแล้ว ให้พากันกราบหมาซะกลับไป ถ้าไม่กราบหมาให้ตั้งตัวให้ดี แก่ไขดัดแปลงเสียใหม่

ลัทธินี้เป็นลัทธิที่ต่ำทรามที่สุด ไม่มีศีลธรรมภายในจิตใจเลย เป็นลัทธิที่ไร้สาระ เป็นลัทธิที่เลวทรามอย่างน่ามาใช้ เมืองนอกเมืองนาเขามีศีลธรรมที่ไหน เมืองไทยเรากบพร่องที่ไหนศีลธรรม พอจะเอาวิชาหมามาเหยียบย่ำทำลายศีลธรรมในเมืองไทยของเรา ให้คนกลายเป็นหมาไปหมดใช้ไม่ได้นะ ให้พากันจำเอนะทุกคน

ราคะตัณหาตัวรุนแรง นี่ละตัวทำจิตใจสัตว์โลกให้ต่ำทราม ตัวมูทะลุ ตัวตื้อด้านทุกอย่าง มันตึงที่สุดคือตัวนี้ ไม่มีบุญมีบาปนะถ้าราคะตัวนี้ได้ไปไหนแล้ว บาปบุญลบหมด ๆ มีแต่ทางนรกเปิดโล่ง ๆ จมอยู่ในนรกหมด เพราะอำนาจแห่งราคะตัณหานี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอา

วันนี้ได้พูดถึงเรื่องธรรมให้พี่น้องทั้งหลายฟังว่าธรรมของจริงขนาดไหน กิเลสปลอมขนาดไหน ให้เอามาเทียบมาเคียง มันอยู่ในหัวใจของเรานั้นแหละ กิเลสตัณหาที่กล่าวเหล่านี้ออกมาจากหัวใจของคน ออกมาเป็นกิริยามารยาทการตกแต่งทุกสิ่งทุกอย่าง การนุ่งการห่ม ออกมาจากหัวใจ ถ้าหัวใจสูงหัวใจเป็นธรรมแล้วจะไม่ทำอุจาดบาดตาให้เห็นอย่างนี้ ถึงกับหมาไอ้ตูบมันมาสอนนะ หมาเป็นหมาอย่าให้มันเป็น ศาสตามาสอนคนนะ ไอ้ตูบมันมาคาบผ้าข้างหนึ่งมันยังไม่หนีบยังไม่ผ่า ข้างหนึ่งผ่าแล้วเห็นที่ข้างไม่เห็นที่ข้าง ไอ้ตูบมันคันพินก็เลยมาคาบทางนี้ ทางนี้ก็ตบหัวมันซิ มาคาบทำไม ตรงนี้ยังไม่ผ่า ตรงนี้ยังไม่หนีบ มันเห็นไหมมันสอน โง่โง่มนุษย์เรา นี่ละเขาสอนมนุษย์ที่จิตใจต่ำทรามมาก

พวกเราต่ำทรามมากไม่สมกับความเป็นชาวพุทธเลย พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอทำไมจึงปล่อยทิ้งไปหมด เอาวิชาหามูวิชาหมาวิชาที่ต่ำทราม ด้วยจิตใจที่ต่ำทราม

มาใช้ในมนุษย์เรา มันก็แหลกเหลวไปหมดละซิ หาความเจริญรุ่งเรืองไม่ได้นะ ใครอย่าหวังความมั่งคั่งมั่งมีดีเด่นเอาความสุขความเจริญนอกจากหลักของศีลของธรรมไป ถ้าเป็นไปตามกิเลสจนทะเลหลวง ๆ ทั้งนั้น พวกกันจำเอาไว้ละ

วันนี้ก็พูดถึงเรื่องศีลเรื่องธรรมให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบพอประมาณ หลวงตาเป็นห่วงพี่น้องชาวไทยเรามากนะ จึงได้ออกเป็นผู้นำ เป็นผู้นำทั้งด้านวัตถุเงินทอง ดอลลาร์ เงินสด เพื่อมนุษยชาติไทยของเราที่กำลังบกพร่องอยู่มากเวลานี้ เรียกว่าบกพร่อง หนุนอันนี้ก็หนุน ที่สำคัญมากที่สุดก็คือหนุนจิตใจซึ่งห่างเหินจากธรรมนี้มากที่สุดเวลานี้ ดังที่กล่าวเหล่านี้มีแต่เรื่องจิตใจห่างเหินจากธรรม แล้วจะไม่มีธรรมในใจ จะมีแต่เรื่องความต่ำช้าเลวทรามประจำใจ แสดงออกทำโหด ๆ เป็นสัตว์ไปหมด ๆ กิริยาของมนุษย์ที่มีศีลธรรมไม่มีติดตัวเลยใช้ไม่ได้ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติละ

เราพยายามที่สุดแล้วการสอนโลก สอนเกือบทั่วประเทศไทยแล้วนะเวลานี้หลวงตานะ นี่ก็เพิ่งกลับมาจากภาคตะวันออกเมื่อวันที่ ๑๗ นี้ ไปนั่นก็ไม่ทราบที่วันเทศน์ไม่ได้หยุดได้ถอย เทศน์เพราะเรื่องเหล่านี้แหละ เรื่องสกปรกโสมนี่ ศาสนาคือน้ำดับไฟ หรือว่าน้ำที่สะอาด ชะล้างลงไปสิ่งมันสกปรกโสมนี่ให้สะอาดขึ้นมาบ้าง น้ำดับไฟ จิตใจมันร้อนด้วยกิเลสตัณหาเผามัน ก็เป็นน้ำดับไฟลงไปด้วยศีลด้วยธรรม ไปที่ไหนสอนให้รู้จักการปรับเนื้อปรับตัว การอยู่การกินการใช้การสอยทุกอย่าง อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมอย่าลืมเนื้อลืมตัว ดังที่กิเลสพาปฏิบัติมาลากูมาแต่ก่อน ให้เอาศีลธรรมจุดลากเอาไว้บ้าง ยับยั้งกันไว้บ้าง

การอยู่การกินการใช้การสอย อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้มนุษย์เรา บ้านเรือนหลังหนึ่งพออยู่แล้ว อย่าไปหาว่าเอาหอปราสาทราชมณเฑียรมาวัดโลกเขาทั้ง ๆ ที่มันจะพาเราจม มันจริงจริง ๆ นะ ใครมีความปรารถนามาก ปรารถนาลามกเท่าไร ความเดือดร้อนยิ่งเป็นพินเป็นไฟคือคนนั้นแหละ เราอย่าเข้าใจว่าคนนี้มีดีกรมบ้านช่อง เขามีความสุขความเจริญ เราอย่าเข้าใจอย่างนั้นนะ นั่นเป็นเครื่องประดับร้านต่างหาก ตัวเขาเองติดหนี้ติดสินพะรุงพะรัง เงินในกระเป๋าไม่มีหายใจจะไม่ออกแล้ววันหนึ่ง มันคับแคบหัวอกจนจะตาย ติดหนี้ติดสินพะรุงพะรัง ดีกรมบ้านช่องเอามาหลอกโลกเขา

คนหลงก็ โห เขามีดีก็ใหญ่ นะ เราก็อยากได้ดีก็ใหญ่กับเขา หลงเข้าไปอีกจมเข้าไปอีก ๆ แล้วความทุกข์ที่ไหนจะมากกว่าคนโลกมาก คนโลกมากเป็นความทุกข์มากที่สุด ไม่โลกมากความทุกข์ไม่มาก เพราะไม่ติดดินมากก็ไม่มีความทุกข์มากคนเรานะ ให้พากันอยู่พอเหมาะพอดี

การอยู่การกินให้กินพอประมาณ การใช้สอยทุกสิ่งทุกอย่างอย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เกินเนื้อเกินตัว นี่เป็นเครื่องประหยัด มนุษย์เราชาวไทยเราจะขึ้นจากหล่มลึกได้ด้วย ความประหยัดมัธยัสถ์ ไม่ลืมน้ำลืมน้ำมัน ปรับปรุงจิตใจเข้าสู่ศีลสู่ธรรม ออกจากสิ่ง สกปรกลามก ดังที่พูดเรื่องราคะตัณหาตะกั่วนี้ มันเคยมีมาก็ก็ปกิปกัลป์แล้วเรื่องราคะ ตัณหา มีมาทุกสัตว์ทุกบุคคล ไม่ว่าจะอยู่ในภพใดแดนใดของสัตว์ มีราคะตัณหาประจำ ชาติของตนเหมือนกัน แล้วมนุษย์เราก็มีราคะตัณหาเหมือนกันไม่เห็นวิเศษ วิโสอะไร นอกจากมันจะเอาไฟเผาเอาไฟเผาเรา เมื่อเลยเถิดไปแล้วเผาทั้งนั้นแหละ

ท่านจึงสอนไว้ว่า มนุษย์เราที่ปฏิบัติศีลธรรมอย่างฆราวาส ให้เป็นผู้มีผัวเดียว เมียเดียว อย่าไปหากว้านหญิง ๓ คน ๔ คน หญิง ๙ คน ๑๐ คนมาเป็นเมียคนเดียว หาผู้ชายมา ๒๐ คน ๓๐ คนมาเป็นผัวคนเดียว นี่เก่งกว่าหมาอีก นี่คือไฟเผาโลก นี่ละ ขึ้นเลยเถิดของธรรม ธรรมท่านสอนไว้ว่า กาเมสุ มิจจาจาร อย่าล่วงล้ำเขตแดนกัน เมื่อ มนุษย์เรานี้ละกามกิเลสไม่ได้ ธรรมท่านก็สอนให้เอาธรรมมาบีบบังคับเอาไว้ ให้อยู่เป็น ความสุขในบรรดาของคนที่มีกิเลส อย่าให้เป็นความเดือดร้อน อย่าให้เป็นพิษเป็นไฟ มากยิ่งกว่านี้ จึงเอาศีลข้อที่สาม กาเมสุ มิจจาจาร มาบังคับเอาไว้อย่าให้เป็นน้ำล้นฝั่ง

ผู้หญิงก็ให้มีผัวเดียว ผู้ชายให้มีเมียเดียว อย่าปรารถนาลามก มหิจจตา ความ ปรารถน่าน้ำล้นฝั่งใช้ไม่ได้ อัปปิจจตา มีความปรารถนาล้น ผู้หญิงผู้ชายมีเต็มโลกเต็ม สงสาร ไม่ใช่ผัวเราเมียเราไม่ยุ่ง นี่เรียกว่าธรรม มีขอบมีเขตมีหลักมีเกณฑ์อย่างนี้ ก็อยู่ เป็นสุขคนเราถ้ามีธรรมเป็นขอบเขต นี่ท่านก็เอาศีลข้อนี้ธรรมข้อนี้มาเป็นขอบเขต ขอบเขตก็คือผัวเมียเป็นขอบเขตของกันและกัน ให้เป็นไฟในเตา หุงต้มแกงกินอยู่ภายในเตา อย่าปล่อยให้ไฟนี้ลุกลามออกจากเตาไปจะเผาบ้านเผาเมืองแหวกเหลวไปหมด ไฟนอกเตาก็คือ หญิงมีผัวแล้วหาผัวอีก ๆ นั้นละเรียกว่าไฟนอกเตา ผู้ชายมีเมียแล้วหา เมียอีกหาหญิงอีก หมาก็เอาขอให้ได้อย่างใจหวังก็พอ นี่พวกไฟเผาโลก ไฟนอกเตา ให้ พากันจำเอาไว้

ไฟในเตา ไม่มีอะไรจะมีความอบอุ่นเย็นใจยิ่งกว่าผัวเมียที่มีความซื่อสัตย์สุจริต ต่อกัน มีความพึงเป็นพึ่งตายกัน มีผัวเดียวเมียเดียวเท่านั้น นอกนั้นใครจะมีเท่าไรก็ เหมือนกันหมดนั่นแหละ ไม่มีอะไรผิดแปลกต่างกัน ผู้หญิงคนนี้ก็มียันเดียว ผู้หญิง เต็มโลกธาตุก็มีอันเดียวเหมือนกัน ผู้ชายก็มีอันเดียว แล้วดินติดหาอะไร หาผู้ชายมากี่ คนมันก็มีอันเดียว ๆ เอามาแข่งกันทำไม เช่น ผู้หญิงไปหาผู้ชายมา คนนี้เขามีกี่โค้ย คนนี้มีกี่หี เอามาแข่งกัน มันมีหีเดียวโค้ยเดียวเหมือนกัน เอามาแข่งกันหาอะไร ไม่ใช่ มันบ้าเลยเถิดแล้วหรือพวกเราชาวพุทธนี่นะ มันน่าโมโห

หลวงตาบ๊วเองไม่เคยมีลูกมีเมียก็ค้นพินเหมือนกัน เพราะเห็นอยู่หยก ๆ ต่อหน้าต่อตาพวกหมาเดือน ๙ หมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ พวกโรคจะค้นหาแรงกล้า หมาเขายังมีเวลาเวลา แต่มนุษย์นี้ไม่มีเวลาเวลา คึกคะนองตลอดไม่มีฝั่งมีฝายเลย ให้พากันจำเอานะ

เอาศีลธรรมนี้ไปบังคับให้มีความเป็นมนุษย์สมบูรณ์แบบหนึ่ง ผัวเมียอยู่ด้วยกัน ให้มีความอบอุ่นตายใจกันได้หนึ่ง นี่ละสมบัติที่มีความสุขความเจริญอบอุ่นเต็มที่ คือ ผัวเดียวเมียเดียว มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน อบอุ่นต่อกัน เงินทองข้าวของกองเท่าภูเขา รู้ความเป็นผู้มีซื่อสัตย์สุจริตระหว่างผัวเมียนี้ไม่ได้แน่ อันนี้เป็นของที่มีคุณค่ามาก สิ่งเหล่านั้นเอามาเท่าไรก็มาเผาเรานั้นแหละ ถ้าหากว่าคึกคะนองไปไม่เข้าท่า สิ่งเหล่านั้นก็เป็นเชื้อไฟเผาได้เลย แต่ธรรมนี้ไม่เผานะ มีเท่าไรอยู่ด้วยกันผาสุกเย็นใจ ๆ สบายใจเลย

วันนี้ก็พูดถึงเรื่องเจตีย์ของหลวงปู่ตัน แล้วเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เพราะหลวงตาก็ไม่ค่อยได้เคยมาเทศน์ทางภาคนี้ เทศน์ไปเกือบทั่วประเทศไทยแล้วแหละ นี่ก็ฟังกลับมา วันนี้มีโอกาสมาก็คิดว่าจะได้พูดอะไรมากมายนัก แต่เมื่อเห็นประชาชนพี่น้องชาวไทยเรามีจำนวนมาก แล้วก็แจกแจงธรรมะไปพอเป็นเครื่องระลึกให้ได้ปฏิบัติตัวนะ ธรรมะที่ฝากไปนี้เป็นธรรมะที่มีความสงบร่มเย็น มีคุณค่าต่อจิตใจของเรา ครอบครัวของเราทุกคน ไม่ใช่เป็นความเสียหาย ธรรมะประเภทนี้ที่แสดงออกนี้เป็นความจริงล้วน ๆ

ภาษาของศาสนาท่านต้องพูดอย่างตรงไปตรงมา ไม่อ้อม ๆ แอ้ม ๆ เหมือนกิเลส กิเลสนี้อ้อม ๆ แอ้ม ๆ แต่ตมต้นเก่ง สำหรับธรรมะนี้พูดอย่างตรงไปตรงมา ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ชั่วบอกว่าชั่ว ดีบอกว่าดี นี่เรียกว่าภาษาธรรม ตายใจได้ ผู้ที่ฟังตามภาษาของธรรมแล้วปฏิบัติตัวอย่างตรงไปตรงมา อย่าให้กิเลสหลอกลวงตมต้น หลายเล่ห์หลายสันพันคม แล้วมากัดกันแหละ

การเทศน์ว่าการวันนี้ก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา เราขอพักเสียก่อน จะว่าให้น้ำก็ได้ ไม่ให้น้ำก็ได้ เอาละขอยุติเท่านี้ก่อน

เทศน์มันก็เหมือนโวหารเม่ออกเอี้ย ได้ยินบ่ละ ฟัง จะว่านิทานหลวงพ่อบ้าง ให้ฟัง เพิ่นหมดโวหารเพิ่นเทศน์บ่ได้ เพิ่นเลยปรึกษาเถรน้อย หลวงตาองค์หนึ่งเพิ่นไปกับเถรน้อย พอดีเขานิมนต์ไปเทศน์ที่บ้านเขา จะทำยังไรเถรน้อยเอี้ย เต๋ยวันเฮาเทศน์บ่ได้นะ เฮาบ่มีโวหารจะเทศน์จะเฮ็ดจั่งใด อู๊ยะ จะยากอีหยังหลวงพ่อบุ๊ เดินไปตามทางนี้ไปเห็นอะไรก็ถือเป็นกลอนเทศน์ไปได้นั้นะ เอ้อ ถ้าจั้นให้เจ้าบอกข้อยเต๋ยเถรเต๋ยพ่อบุ๊เดินไป ๆ ได้ยินเสียงนกกระทามันขันอยู่ตามทาง นกกระทามันขันตักก้อก้อ ตักก้อก้อ

พอได้ยินเสียงนกกระทามันขึ้นอยู่กลางทาง นกกระทาชั้นตักก้อก้อ ตักก้อก้อ นี่ละนกกระทาชั้น ตักก้อก้อ มันแม่นนกทา เข้าใจตัวเพิ่นเรียนกลอนเทศน์ ตักก้อก้อ มันแม่นนกทา พอดีไปโน้นไปเห็นไก่ป่ามันบินสวนทางมานี้ นี่อะไรเณร โห นี่บินผ่านไปผ่านมา ไก่ป่าว้างั้น อ้อ ตักก้อก้อ มันแม่นนกทา บินไปมานี้มันแม่นไก่ป่า เพิ่นว่าดี ได้สองกลอนแล้ว พอไปอีกไปเห็นนกระเรียนมันบินอยู่บนอากาศ นี่อะไรเณร อ้อ นี่มันนกระเรียน นกเขียน นกเขียนมันบินอยู่บนอากาศ มันบินสูงนกเขียน สามกลอนแล้วนะ ตักก้อก้อ มันแม่นนกทา นี่กัณฑ์หนึ่ง บินไปมามันแม่นไก่ป่า บินผ่านฟ้ามันแม่นนกเขียน(เพิ่นว่า)

พอไปถึงบ้านเขาแล้วก็เทศน์ละที่นี้ พอดีเขามีกล้วยทั้งหวีแขวนไว้ที่หน้างานของเขา แล้วก็มีย่ามอันหนึ่งแขวนไว้ด้วยกัน ทางนี้ก็ขึ้นเทศน์ พอเริ่มเทศน์ก็ ตักก้อก้อ มันแม่นนกทา บินไปมามันแม่นไก่ป่า บินผ่านฟ้ามันแม่นนกเขียน ใครทานกล้วยช่วยลง ช่วยลง ไปเห็นกล้วยนั้นนะ ใครทานกล้วยชักระโยงขึ้นฟ้า(เพิ่นว่า) เขาก็ไปฉวยเอากล้วยหนีซีที่นี้ เพิ่นย่านบ่ได้สะแตกซิหลวงพ่อก เขาฉวยกล้วยหนีแล้วเขาก็เอาแต่ถุงไว้ นั้นละ ใครทานกล้วยช่วยลง ช่วยลง ใครทานกล้วยชักระโยงขึ้นฟ้า โห กล้วยนี้ดี กล้วยนี้ดี เขาก็จะเอาถุงมาถวายเป็นละซี เขาเอากล้วยหนี

กล้วยง่าวกล้วยหอมไม่เป็นไร(เพิ่นว่า) กล้วยง่าวกล้วยหอมมันบ่เป็นหยัง มันเป็นตาซังตั้งแต่กล้วยน้ำว้า(เพิ่นว่า) ไ้อ้แขวนอยู่นั้นมันเป็นกล้วยง่าวกล้วยหอมที่เขาแขวนไว้หน้างานนั้นนะ กล้วยง่าวกล้วยหอมบ่เป็นหยัง มันเป็นตาซังตั้งแต่กล้วยน้ำว้า ตอนนั้นมันไม่มีกล้วยน้ำว้า เขาเลยเอากล้วยหอมกลับคืนมาไว้ ตกลงผู้เฒ่าได้ทั้งกล้วยง่าวได้ทั้งกล้วยหอม ได้ทั้งกล้วยชักระโยงขึ้นฟ้าเลย

เอาละจบแล้ว